

Mlinarica brez mlinčka v poletni pripeki

Gospodična in Dixie se sončita v Zadnji dolini na trati pred hiško. Poletno razpoloženo sonce vse bolj greje, zato se kar hitro podvizata v senco. Psička se odžgeja s skodelo hladne vode, gospodična s kozarcem limonade v roki pa razmišlja, kam bi jo mahnili, da bi ubežali poletni pripeki, ki jima nagaja tudi tu pod Triglavom. "Seveda! Do Mlinarice se bova sprehodili. Tam naju prav gotovo čakata osvežitev in prijeten hlad," veselo vzklikne, ko najde rešitev.

Popotnici čez slabo uro že prečita viseč leseni most. Psički taki mostovi niso prav nič všeč, saj se preveč majejo, zato tudi tokrat stopa počasi in previdno. Desno in levo od mosta se pod njima lesketa poskočna reka Soča. Tu je še prava dojenčica, saj se je komaj dobro prebila iz svojega izvira malo višje, zato razigrano žubori, skaklja čez kamenje, se vrtinči in nežno peni, ko zadene ob skalni rob. Onidve pa sta namenjeni od Soče naprej, k njeni sosedki Mlinarici, ki je v bližini izdolbela imenitna korita in se le streljaj od mostu izteka v smaragdno reko, kot mnogi pravijo Soči.

"Odmaknjena visokogorska krnica Mlinarica leži med Prisojnikom in Razorjem. S svojimi snežišči napaja potok Mlinarico, ki je izdolbel vrsto korit in se ponaša s kar osem metrov visokim slapom in tudi z jamskim delom, ki pa ga lahko raziskujemo le primerno opremljeni in dobro podkovani z jamarskim znanjem," iz turističnega vodnika bere gospodična potem, ko udobno sede na eno od skal in svoja prepotena stopala namoči v ledeno vodo.

"Brr. Ta je pa še bolj mrzla kot naš Beli potok," vzklikne in jih brž izmakne iz hladnega potoka. V sosednjem tolmunu plavajo majhne postrvi, in ko jih Dixie zagleda, ne more iz svojega lovskega kožuha, zato se skokoma požene v potok.

"Ne, ne, ne. Pusti jih pri miru," se huduje gospodična.

A je psička ne sliši, ker je vsa zatopljena v lov. Na vsak način skuša z gobcem šavsniti eno od

ribic. Vendar so postrvi spretnejše in tako se gospodičnina najboljša prijateljica zelo hitro spet prikaže iz vode, saj tudi njo zazebe v tačke. Premočena kot cucek in brez trofeje v gobčku se ponižno uleže k skrbničnim nogam. Nanje položi premočeno glavo in s svojimi očmi jantarjeve barve prav nedolžno pogleda njej tako ljubo človeško družico.

"Hov hov, saj nisem imela slabih namenov! Le poigrati sem se mislila in malo sem se razgibala v hladni vodi," se ji opravičuje, čeprav vsi vemo, da je gospodična tako ali tako ne razume.

Se pa psički prav takrat začno rogati postrvi, ki jo razumejo: "Ha ha ha, poigrati si se hotela, kaj!? Menda ne misliš, da si hitrejša od nas, ker nisi, da veš," se ji posmehujejo, varno skrite za skalami v tolmunu.

Toda mokri in utrujeni psički se niti malo ne ljubi prerekati z njimi, zato ostane modro tiho. Raje zamiži in ravno skuša zaspati, ko k tolmunu prileti ljubka vila Aliv: "Hej, Dixie, kako si?"

"Saj bo šlo. Kar dobro mi gre, le tvojo čarobno kost sem spet pozabila doma."

"Zdi se mi, da postajaš pozabljiva," se zamisli Aliv in razmišlja, ali bi s svojo čarovnijo morebiti lahko pomagala raztreseni psički.

"Mah, najbrž res. Saj sem stara že enajst let, veš, zato sem lahko tudi malo pozabljiva, ali ne!"

"Ja, seveda, seveda si lahko. Ampak: ali si mogoče kje opazila čmrlja Bombusa? Že vse dopoldne ga iščem, pa ga ni nikjer."

"Nak. Nisem ga niti videla niti slišala. Zakaj ga pa iščeš?"

"Rumena pogačica in modri encijan ga nujno potrebujeta, pa sta me prosila, naj jima ga pomagam najti."

"Aha, najbrž sta polna cvetnega prahu, zato ga potrebujeta. Saj je on res največji kosmatinec med opraševalci in lahko prevzame dvakrat več cvetnega prahu kot čebela," se s svojim znanjem, ki ga je bila deležna ob poslušanju radia, pohvali Dixie.

"Bo že držalo, če si tako slišala. Zdaj pa brž na tace, mi boš pomagala poiskati Bombusa," pri-ganja vila.

Peklenšček, svete bukve in mlada mlinarica

Dixie in vila sta družno pregledovali okolico in iskali čmrlja, ne da bi v knjigo zatopljena gos-podična sploh opazila, da se je njena psička izmuznila.

Korita potoka Mlinarice so že pred več kot tri-desetimi leti razglasili za naravno znamenitost. Še mnogo pred tem, takrat ko so tudi v Trenti še živele pravljice in pravljica bitja, pa so stari starši svojim vnukom pripovedovali kar malo strašljivo zgodbo o nastanku teh korit. Pravili so, da je v starih časih med Trentarji živel župnik, ki je imel neke prav posebne svete knjige, imenovane bukve. Skrbno jih je hranil in nihče jih ni smel prijeti v roke vse do tistikrat, ko je moral sam na neko nujno pot. Ker ni vedel, kam bi jih skril, jih je zelo nerad predal svojemu pomočniku cerkovniku in mu strogo zabičal, naj pazi nanje kot na največjo dragocenost. Cerkovnik je bil tiste vrste človek, ki je rad pogledal v kozarec in vino prevečkrat izpil do dna, zato je ob prvi priložnosti v gostilni pozabil na svete knjige, ki jih je povsod nosil s seboj. Takrat pa se je prikazal hudobec, saj je že dolgo komaj čakal tega trenutka, zato jih je seveda z največjim veseljem ukradel, potem pa hitro ušel iz krčme. Cerkovnik je stekel za njim, peklenšček pa je tako brezglavo bežal, da se je z vso silo zaletel v skalnato goro in tam mrtev obležal. Iz razklane skale je pritekla voda in nastala so korita. Kaj se je zgodilo s posvečenimi knjigami, nihče ne ve. Prav tako ni znano, kaj je naredil župnik, ko se je vrnil in spoznal, da je ostal brez svetih spisov, bere v zgodbo povsem zatopljena gospodična.

»Tako torej. Toda zakaj vodi pravimo Mlinarica?" se zamisli.

Aliv pozna odgovor, saj so ji vse to nekoč povedale Krivopetke. Na tistem potoku je, ko še ni imel svojega imena, nekoč stal majhen mlin. Oče, mama in tri hčerke so dan in noč

mleli žito, da so lahko z izkupičkom vsaj za silo preživel iz meseca v mesec. Najmlajša deklica je bila najlepša med sestrami: njene dolge, kot klasje zlate lase, velike modre oči in vitek pas so občudovali tisti, ki so jo videli. Vsi so jo imeli radi in ji želeli samo najboljše, vse dokler je ni spoznal mlad potepuh Blaž, ki se je tako močno zaljubil vanjo, da jo je neke viharne noči ugrabil. Za obema so se izgubile vse sledi in nikoli več ni nihče slišal za mlado mlinarico. Nesrečni starši pa so v spomin na svojo hčerko potoku naredili ime Mlinarica in zapustili tisti žalostni kraj. Mlin je sčasoma razpadel, ime pa je ostalo do današnjih dni.

Le kje je Bombus

"Ampak, kaj zdaj razpredava o Mlinarici, če pa morava nujno najti našega Bombusa," je odločna vila.

Tudi Dixie se ne obotavlja. Postavi se v pasjo detektivsko držo, kar pomeni, da svoj smrček prihuli k tlom, zbere vse svoje misli in začne ovohavati tla pred seboj. Čeprav je za njo že več krogov in je tudi svoj križ kraž že opravila, Bombusovih sledi še vedno ni odkrila. Niti vila Aliv ga ne opazi prav nikjer, in to kljub vsem čarodejnim močem, ki jih premore.

Bombus medtem uživa pod svobodnim soncem sredi botaničnega vrta Julijana. Ker je poletje na višku, je tudi medovitih rastlin med stanovalkami veliko. Polne cvetnega prahu ga druga za drugo moledujejo, naj jim vendar pomaga in jih čim prej osvobodi nadležnega prahu, ki jih žgečka po noskih. Čmrlj je navdušen, saj tolikšnega povpraševanja po svojem delu še nikoli ni doživel. Zato hiti s cveta na cvet in na svoje nožice nabira cvetni prah. Ko ga je toliko, da ga že komaj drži, brž odleti domov in ga preda zadovoljni družini. Potem pa se hitro požene nazaj in tako znova in znova ponavlja, da se pošteno upeha. Vendar je dela še veliko, zato ne odneha. Hiti s cveta na cvet in polno obložen spet domov, da lahko zatem lahkinih nog oprašuje cvetlice in hkrati skrbi za svojo zalogo hrane. Ko pa se usmili še Zoisove zvončice, se zgodi. Res je, nesreča nikoli ne počiva! Bombus se, utrujen in obložen s prahom, zagozdi globoko v cvetu tako nerodno, da se nikakor ne more izbežati na površje. Bolj ko brca s kosmatimi nožicami, globlje se mu udara v cvetno čašico. Tudi zvončica se želi znebiti neprijetnega gosta v sebi, a čeprav večkrat močno kihne, je okrogli Bombus še vedno njen jetnik. Čmrlj bi zelo rad na ves glas zabrenčal na pomoč, a

kaj, ko ima glavico ukleščeno tako globoko v notranjost, da ne more niti pisniti ... Ne mine prav dosti časa, ko zvončica ne premore moči za novo kihanje in Bombus že napol omedli, ko se na jasi prikažeta Aliv in Dixie.

"Hov hov, pozdravljene, planinske cvetlice. Ali ste kaj videle Bombusa?"

"Seveda smo ga, ves dan se že trudi z nami," zavejejo v en glas njihovi cvetovi.

"Kje pa je?"

"Hja, kje pa res je? Pri meni ga ni, a je pri tebi?" sprašujejo druga drugo, čmrklj pa je že skoraj ob življenje in tudi zvončica se že duši.

K sreči Dixie s svojim smrčkom prav takrat zavoha nesrečneža in že se sreča izvije iz nesreče. Aliv ga že skuša izvleči iz cveta. A je čmrklj pretežak zanj, zato ji priskoči na pomoč psička. Nežno ga zagrabi s svojimi prednjimi zobki in ga dobesedno izpuli iz zvončice. Ta presunljivo zastoka od bolečine, ki pa mine takoj, ko je spet svoboden.

"Srčna hvala. Rešili sta nama življenje!" se jima v en glas zahvalita zasopla Zoisova zvončica in še vedno malo omotični Bombus.

Čmrklj Bombus tolikšnega povpraševanja po svojem delu še nikoli ni doživel. Zato je hitel s cveta na cvet in na svoje nožice nabiral cvetni prah. Ko se je ustavil še pri Zoisovi zvončici, pa se je pripetila nenavadna nesreča ...

Ilustracija Jernej Myint

"Hov hov hov, zdaj bom pa morala brž domov. No, nazaj h gospodični, da je ne bo skrbelo, kje sem," se končno domisli psička. Poslovi se od Bombusa, zvončice in vile in se zapodi navzgor proti Mlinarici.

Gospodična k sreči še vedno nekaj bere iz vodnika, zato sploh ne ve za Dixiejino pustolovščino. Šele ko se dan že izteka, zapre brošuro, namigne psički, da je čas za odhod, in po slabi uri hitre hoje po Soški poti že vstopita v domačo hiško pod pravilničnimi gorami. Večerja je hitro pripravljena in postrežeta si jo zunaj na travniku, od koder imata čudovit pogled na ožarjeni Triglav, ki se poslavlja od zadnjih sončnih žarkov tistega dne.

"Tole je pa veliko boljše kot gledanje televizije," sama sebi zamrmra gospodična, ko se sončeva predstava zaključi in se gore zagrinjajo v temne koprene prihajajoče noči. ●